

Til lovforslag nr. L 143, Betænkning afgivet af Arbejdsmarkedsudvalget den 13. december 1991

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige

(Introduktionsperiode, maksimal aflønning i offentlige arbejdstilbud m.v.)

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til arbejdsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Der er af arbejdsministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

I forlængelse af de stedfundne drøftelser ved 1. behandling af lovforslaget har arbejdsministeren i en udtalelse til udvalget bedt udvalget se bort fra lovforslagets bemærkninger samt bemærkningerne i den skriftlige fremsættelse, idet der i stedet henvises til ændringsforslagene bemærkninger.

Arbejdsministeren har samtidig oplyst, at de forslag, der er udgået ifølge ændringsforslagene, vil blive forhandlet i forbindelse med de forhandlinger, som skal begynde i januar 1992, jf. finanslovsaftalens punkt 3.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Socialistisk Folkepartis og Fremskridtpartiets medlemmer) lovforslaget til *vedtagelse* med de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og vil redegøre for sin stilling til ændringsforslagene ved 2. behandling.

Et *andet mindretal* (Fremskridtpartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til

vedtagelse og vil redegøre for sin stilling til ændringsforslagene ved 2. behandling og udtaler:

Mindretallet finder, at det fremsatte lovforslag har så gode intentioner, at det bør gennemføres i uændret skikkelse.

Lovforslaget, der er en udløber af finanslovsforliget, som mindretallet ikke deltog i, indeholder så gode tanker, at forligspartierne må fastholdes på den indgåede aftale. Dette vil betyde, at langtidsledige allerede fra 1. januar 1992 i væsentligt omfang vil blive ansat i den private sektor, og netop dette er et fremskridt, der ikke må undervurderes. Muligheden for, at den langtidsledige kan forblive i den private sektor efter udløbet af jobperioden, er væsentlig større end ved jobtilbud i den offentlige sektor.

Vejen frem mod bedre og blivende beskæftigelse og dermed nedbringelse af arbejdsløsheden går efter mindretallets opfattelse over en styrkelse af dansk erhvervsliv.

Derfor bør lovforslaget gennemføres i den skikkelse, det havde ved 1. behandling.

Såfremt der på en helt afgørende vis foretages ændringer, vil det efter mindretallets opfattelse være en pinlig affære for forligspartierne og et klart bevis på usigelig dårligt udført arbejde i forbindelse med finanslovsaftalen. I den forbindelse kan nævnes, at der i 1992 skulle frembringes offentlige besparelser på 630 mio. kr., men dette kan slet ikke lade sig gøre, og hvorledes kan dette forklares den undrende offentlighed?